

[Krag.]

føre en Kontingentpolitik, som har ført til, at der er tilvejebragt en Oplagskapital paa 17 Mill. Kr., og at man har faaet den Gæld, som for blot faa Aar siden androg 13 Mill. Kr., hvoraf man ganske vist har faaet noget eftergivet, nedbragt, saa vidt jeg ved til ca. 1½ Mill. Kr. Det vil altsaa sige et Oplæg i disse Aar frem til Udgangen af 1928—29 paa i hvert Fald en 25 Mill. Kr., som altsaa er tilvejebragt som Stødpude i kommende Krisesituationer, og derfor kan det med Hensyn til det sociale Nødforbrug til Imødegaelse af hvert enkelt Tidsafsnits Arbejdsløshed i Virkeligheden slet ikke stilles op som betydende Tal. Og jeg nærer ikke Tvivl om, at efter at den Kontingentpolitik har været ført, som Kasserne har maattet bøje sig ind under gennem ikke helt faa Aar, og efter at man er naaet til saadanne Oplægninger, som der nu er Tale om, vil en anden Politik være naturlig, saa vil det Krav, som Kasserne altid har fremsat om en Revision af Præmieydelse, være naturligt.

Den højtærede Minister hævder stadig væk, at hans Forslag paa ingen Maade vil virke nedbrydende paa Selvhjælpvillien, og denne Paastand faar jo staa ved sit Værd og for den højtærede Ministers egen Regning. Jeg føler mig paa ingen Maade beroliget ved den højtærede Ministers Paastand. Jeg ser i Hjælpkassaudgifternes kolossale Vækst et Bevis for, hvorledes en Lovgivningsordning, som ikke har forudsat den Udvikling, vi kunde komme ind i, kan virke skadeligt paa Folke mentaliteten (*Socialministeren* [Steincke]: Derfor ændrer jeg den ogsaa!). Ja, men det kommer jo an paa, højtærede Minister, hvad man sætter i Stedet. Fattigudgifter og Hjælpkassaudgifter er vokset fra 15 Mill. Kr. i 1913—14 til 58 Mill. Kr. i 1928—29 — det er en Firedobling —, medens under Hensyn til Prisniveau og Folketal Realindkomsten frembyder en Forøgelse af kun 2,67 Gange. Men denne sidste Tre-dobling, vil jeg hævde, gør aldeles ikke den Firedobling forklarlig, som faktisk har fundet Sted. Thi kan man virkelig i den Indtægtsforøgelse med heraf følgende øget Skatteevne, som altsaa er indtraadt siden 1913—14, og som i Forhold til 1913—14 betyder en Forbedring paa 2⅔ Gange, finde en Begrundelse for Rimeligheden af voksende Udgifter til offentlig Forsorg? Jeg begriber ikke den Logik, som sætter disse to Ting i Forbindelse med hinanden. Jeg for-

staar ikke et Muk af det Ræsonnement, som den højtærede Minister her har anstillet, og jeg tror virkelig, at jeg roligt tør udsætte en Præmie for den her i denne Sal, som øjeblikkelig kan staa op og redegøre for, hvad den højtærede Minister i Virkeligheden har ment med denne Sammenligning.

Men har den højtærede Minister Ret i — og det har han jo i nogen Grad —, at de store Udgiftsforøgelser falder paa Forsikringslovgivningen, saa maa jeg sige til ham, at vi kan ikke finde nogen som helst Begrundelse for her lovgivningsmæssigt at etablere en meget stor Stigning i det offentliges Udgifter og dermed ogsaa en, ganske vist minimal, Stigning i de forsikredes. Jeg finder, at en stor Udgiftsforøgelse til Gennemførelse af social Forsikring paa de Omraader, som den endnu skal omfatte, ogsaa efter den højtærede Ministers Forslag, er ganske ufornoden. Men dertil kommer jo saa hele den Forøgelse, som hidrører fra Ændringerne i Forsorgslovgivningen, og den er i anderledes Grad end Forøgelsen af Forsikringsudgifterne løseligt beregnet og maa selvfølgelig være det, ikke mindst under Hensyn til de ændrede Principper, som gennemsyrrer det hele, og hele Ordningens Forhold til Retsvirkninger.

Vi er naturligvis rede til at optage en Overvejelse og nærmere Prøvelse af hele dette Forhold, ligesom jeg ogsaa haaber, at den højtærede Minister vil være rede til at overveje for sit Vedkommende, hvilken Indflydelse Gæld og Laan til Aflysning af hidtidige Former for Støtte kan faa ogsaa udgiftsmæssigt set. Men den højtærede Minister bør forstaa, at det er en umulig Opgave, han har stillet sig, naar han synes at ville bevise, at man uden Betæneligheder kan godkende det Beregningsgrundlag, hvorpaa det hele hviler. Thi daarlige Tider, siger den højtærede Minister, skylder man ikke noget afgørende Hensyn, det er netop i de daarlige Tider, man ikke maa svigte de fattige. Ja, deri kan jeg godt være enig; det er jo det samme, som det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har sagt. Men denne Erkendelse, at man ikke maa svigte de fattige, maa i sin Udformning i Praksis netop i de daarlige Tider holdes indenfor Rammer, som har vist sig at kunne bære og rumme i de gode Tider, thi naar Bæreevnen svigter, gaar det netop ikke an at læsse mere paa, at udvide. Det, den højtærede Minister antydede overfor Arbejderne, da han talte om, hvad Følgen vilde blive,